

TERRENCE LAUERHOHN

Nirwana

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2016

ISBN: 978-94-92551-04-7

© Terrence Lauerhohn

Illustratie: Rachel Diercart

Vormgeving: Ambilicious

Redactie: Ambilicious

© 2016 Ambilicious Uitgever van Verhalen

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en / of auteur.

Nirwana

*“Die on organic poison gas
Serpent’s egg’s already hatched
You will croak, you little clown.”*

Fragment uit: Dead Kennedys - California Über Alles

Het was gif en hij wilde het, want het was ook de hemel. Kaarslicht en maneschijn verlichtten de capsule N.R. One in zijn hand. De dosis rolde naar de rand van zijn bevende palm. Uwen maakte een vuist. Zijn extase, zijn dromen. Die mocht hij niet kwijtraken. Vijftig noordeuro's kostte dit geluk. Twee pijpbeurtten.

Naast hem kreunde Ronnie. De matras waarop ze lagen stonk. Pis. Ronnie stonk naar dagen oud zweet en pis.

Hij stonk zelf naar zweet en pis. Zijn hele wereld stonk naar pis, naar vuilnis, schimmel, en zijn wereld was meestal donker. Maar niet wanneer de hemel dichterbij kwam, wanneer het gif zijn brein streelde. Dankzij het gif vergat hij de werkelijkheid van een leven in het Laatste Arrondissement. Hij vergat dan de stank van de verschaalde urine in de steegjes, het opgedroogde sperma op zijn kleren. N.R. One veranderde de vetzakken, smeerlappen. Zij die zich graag door een negentienjarige jongen lieten afzuigen. Ze veranderden in prinses wanneer hij de drug had genomen. Hij had hen nodig om het gif te kunnen kopen, en hij had N.R. One nodig zodat hij hun ranzige aanrakingen kon verdragen.

Ronnie trok aan zijn schouder. ‘Geef me jouw Nirwana, Uwen. Je krijgt het van me terug wanneer Dara thuiskomt.’ Zijn vriend richtte een lodderig oog op zijn vuist. Azend.

‘Ze blijft misschien nog uren weg,’ snauwde Uwen. ‘Dit is mijn shit. Zoek zelf naar klanten als je niet kunt wachten.’

‘Ze willen me niet meer. Je krijgt het terug, ze komt zo. En je weet dat ze nooit zonder thuiskomt.’ Hij kwijlde tijdens het spreken. ‘Ik ga kapot, Uwen.’

Ronnie ging inderdaad kapot, al twee jaar, sneller dan hijzelf kapot ging.

Knappe Ronnie, vroeger. Toen stonden de klanten voor hem in de rij. Nu: de korsten op zijn gezicht, van het krabben door de jeuk die het extreme gebruik van Nirwana teweegbracht, genazen niet. Zijn haar viel uit. Zijn tanden waren zwart, de tanden die hij overhad. Zijn reet leek waarschijnlijk op rauwe biefstuk. De stank van zijn uitwerpselen; hij leed aan de chronische diarree die versleten junks trof.

Ronnie was een lijk dat niet besepte dat het een lijk was. Als Ronnie alleen was geweest, had hij al veel eerder zijn allerlaatste dosis N.R. One gesnoven.

Hij duwde Ronnie van de matras.

Zijn vriend viel in het afval op de vloer. Hij staarde naar het plafond, hij vloekte. Te lam om voor de capsule te vechten.

De Nirwana was voorlopig veilig. Voorzichtig strekte Uwen zijn vingers, de blauwe capsule lonkte. Het was te vroeg, hij hield zich in. De dosis die hij eerder vandaag had ingenomen versluisde zijn geest nog te prettig. Na de dagelijkse verkrachtingen, dan mocht het. Helderheid bij zijn klanten. Geen wanbetalers die hem met enkel een scheldwoord en een trap als dank achterlieten terwijl hij, broek op zijn knieën, in de realiteit en pijnloze roes van Nirwana door het straatvuil rolde.

Beneden klonken voetstappen. Hij kneep zijn hand dicht. Iemand stommelde de trap op.

Het bleek Ronnies laatste garantie op Nirwana te zijn. Dara kwam thuis.

‘Godverdommese smerissen. Ze stonden me op te wachten,’ mompelde ze hees. Het vijftienjarige sletje schuifelde licht voorovergebogen de kamer in. Langs de binnenkant

van een van haar dijbenen sijpelde bloed. Ze bleef bij de deur staan, een trillende hand op de klink.

Uwen twijfelde er niet aan dat ze ook deze keer een aardige voorraad Nirwana bij elkaar had geneukt. Helaas was ze de Stapo tegengekomen, al haar moeite voor niks. Het overkwam hem regelmatig. That's life, in het afvoerputje van deze megalopool, zonder burgerpas. En de Stapo zorgde ervoor dat het zo door bleef gaan, dat er altijd behoefte was aan nieuwe N.R. One.

'Ze gingen verder dan alleen fouilleren, Uwen. Ik kon niet anders, heb ze hun gang laten gaan. Maar ik mocht de shit houden.' Triomfantelijk hield ze een zakje met drie capsules omhoog.

Uwen glimlachte, volgde de bewegingen van Dara's hand en het bungelende zakje. Drie stuks, en zij waren met zijn drieën. Valse hoop. Ze deelde slechts met Ronnie. Hij kan niet meer cold turkey afkicken, dan gaat hij dood, zei ze altijd wanneer hij haar vertelde dat ze gek was.

'Ronnie is ziek,' zei hij.

Ze keek naar het lichaam van haar verwelkte pooier-vriendje.

Ronnie brabbelde: 'Laat het me opsnuiven, schatje. Geef het me, nu.' Hij kwijlde. Een donkere vlek bevuilde zijn broek bij het kruis. 'Klote,' wauwelde hij. Snikkend rolde hij zich op een zij en trok zijn knieën op.

Dara zuchtte. De N.R. One verdween in een zak van haar leren jack.

'Hij is ver heen.' Uwen liep naar haar toe. 'Hij haalt de ochtend niet, Dara. Het is zonde, verspilling.'

Zenuwachtig hield ze haar hand bij de jaszak waarin de Nirwana zat.

'Kom, Dara. We maken het samen op. Een feestje met zijn tweetjes.' Hij lachte zacht. 'Jij en ik, ieder een dubbele dosis ... Zo high ben je nog nooit geweest.' Ze was iel. Na één dosis raakte ze al buiten westen. Dan had hij twee capsules extra. Met drie capsules kon hij een hele dag in de hemel van N.R. One blijven.

Ronnie probeerde op te staan. Hij viel en kotste. Vocht, bloed.

Ronnies hersens haperden. De drug had twee jaar de tijd gehad om er een spons van te maken. De inhoud van één capsule. Meer dan dat kon hij niet verdragen. Morgen had hij geen gif meer nodig. Uwen aarzelde. Eén dosis weggeven, om zelf een laatste restje menselijkheid te houden. Een zinloze ruil in een samenleving die hem had uitgebraakt, waar mensenrechten slechts voor de legitieme burgers in de betere arrondissementen golden. Als het andersom was, als hij lag waar Ronnie lag, zou Ronnie kiezen voor de extra dosis en hem laten creperen. Was zijn vriend het waard, een paar gemiste uren in extase? Hij was nutteloos geworden in de overlevingsstrijd die ze met zijn drietjes tegen de wrede wereld voerden.

‘Dara, liefje ... Uwen, alsjeblijft.’

Uwen luisterde niet.

‘Hij smacht naar zijn spul, Dara,’ zei hij, in tweestrijd over zijn beslissing. ‘Kom, ik geef het hem wel.’

Ze wierp hem een wantrouwende blik toe. ‘Hij moet eerst wat eten. Zoals hij nu is, kan hij geen shit nemen. Hij krijgt er vast en zeker een overdosis door.’

Uwen wees naar de resten van hun rantsoen, leeg gelikte conservenblikken.

‘Godver, Uwen. Ik ga niet naar de gaarkeukens. Misschien kom ik de Stapo opnieuw tegen.’ Ze slikte. ‘Ik wil de Nirwana niet kwijtraken.’

‘Die kan ik bewaren, Dara.’ Hij strekte zijn hand uit.

Ze zette een stap terug.

Hij strekte zijn arm verder uit.

Zij nam een volgende stap naar achteren.

Uwen keek van de onderkant van haar veel te korte rok naar haar engelachtige gezicht. Hij kon zich goed voorstellen dat ze populair was bij hetero’s. Ze zag er best aantrekkelijk uit, al had ze een ziekelijk bleke huid, kleine borsten, en een breekbaar lijf vanwege de slopende gevolgen van een aanhoudend vitaminetekort. Net als andere verslaafde kindhoeren en hijzelf was ze van huis weggelopen. In zijn geval bood N.R. One veel meer dan zijn ouders hem ooit gaven. Over haar reden om voor dit bestaan te kiezen vertelde ze nooit iets.

Hij bekeek het meisje nogmaals, maar met andere ogen.

Dara was helaas niet meer het angstige zwervertje dat Ronnie een paar weken geleden onder zijn hoede had genomen. Na hard vallen en moeizaam opstaan respecteerde ze de voorname wetten van het getto: alles wat je hebt is van jou, zolang niemand het van je steelt. En, iedereen die geen burgerpas heeft is vogelvrij. Intussen stond ze haar mannetje. Hij zou haar pijn moeten doen als hij de Nirwana van haar af wilde pakken.

Zoals het er nu naar uitzag was hij vanaf morgen echter haar pooier, en de keurige burgers van Stad Holland neukten liever iemand zonder blauwe plekken.

‘Ik ga wel,’ mompelde hij. De Stapo was niet het enige op straat dat haar kon beschadigen. ‘Ik ben over een half uur terug.’

‘Dank je,’ antwoordde ze. Daarna snelde ze naar haar vriendje.

Terwijl hij naar beneden liep dacht hij na over hun toekomst. Hij zou haar goed behandelen, beter dan Ronnie deed. Dara was een goudmijn. Ze konden elkaar nog zeker drie jaar helpen met overleven als hij voorzichtig met haar was. Allebei, drie jaar verzekerd van voldoende Nirwana. Bijna niet te geloven.

Hij stooft de laatste treden af en sprong over de voordeur die de toegang van hun kraakpand gedeeltelijk versperde.

*

De regering gaf het belastinggeld liever uit aan de elite van Stad Holland, dan aan klimaatreiniging, straatverlichting en overige voorzieningen in het Laatste Arrondissement. Hier waren de nachten snikheet, adembenemend benauwd, en levensgevaarlijk, het hele jaar door. De Stapo surveilleerde hier niet om de veiligheid van de inwoners te garanderen. Het was raadzaam om vaak achterom te kijken, wat hij ditmaal na elke derde stap deed. De capsule Nirwana in zijn broekzak leek te branden. Maar zijn enige dosis aan Dara toevertrouwen zou zelfs een dommere beslissing zijn geweest dan het spul meenemen.

De weinige auto's die op dit tijdstip rondreden waren patrouillewagens. Hij ontweek ze door een omweg te nemen

die de Stapo enkel aandurfde als ze hun schimmige zaken in het verziekte hart van dit stadsdeel moesten regelen.

Hij wrong zich langs de andere verdoemden. Jongere hoeren dan hij etaleerden zichzelf in spaarzame kleding, terwijl ze schichtig om zich heen keken. Kooplui joegen zwervers weg van hun winkels en stalletjes. De zwervers scholden op hen, de junks en op andere zwervers. In de portieken sliepen dronkaards hun roes uit.

Het Laatste Arrondissement. De politici bevonden dit stadsdeel zelfs een nummer onwaardig. Het was de scherpste rand van de beschaving, glibberig, steil, vrijwel onbeschermd tegen de moordende smog van de fabrieken. Inwoners die het niet lukte om zich hier staande te houden vielen over die rand, naar de ware onderwereld.

Zij hingen rond op de afvalbergen van de stad, om gelaten op het einde te wachten, om levend weg te rotten tussen het vuil. Niemand ontsnapte aan die dumpplek, levend niet en als lijk niet. Ronnie, Dara en hijzelf eindigden er op een gegeven moment ook. Het was het eerste dat inwoners beseften als ze op deze verdoemde plek hun miserabele toevlucht zochten. Dit was het Laatste Arrondissement, de endeldarm van Stad Holland. Doorvoerhaven van de uitwerpselen van de samenleving. Voor hen die een sterke overlevingsdrang bezaten en geluk hadden was het de een na laatste stop, voordat de grote stronthoop ze kreeg. Op alle vluchtwegen gold eenrichtingsverkeer, alle ontsnappingsroutes waren cul-de-sacs, trechters naar de dood.

Nirwana verzachtte dat lot. Hij klemde zijn vingers rond de capsule N.R. One. Met Nirwana leefde hij dit bestaan makkelijker. Korter dan zonder de drug, maar vergeetachtig over de realiteit van het getto. Nirwana was zijn kostbaarste bezit. Hij stopte de capsule dieper in zijn zak.

Opnieuw besteedde hij zijn aandacht aan de straat die hij afliep, waakzaam. De Kortwiekers lieten zich tot nu toe niet zien, net als de Stapo. Misschien hadden de bendeleden en de smerissen hun sadistische vertier ergens anders gevonden, hoewel die gedachte enkel hoop gaf en geen zekerheid.

De marktkramen waarmee het grote plein bij de gaarkeukens vol stond, kwamen in zicht. De zwakke verlichting van

de kramen schitterde in zijn ogen. Als diamanten, lokkende bakens. Zijn hart bonsde, hij haalde diep adem. Hij ging over op looppas. Zijn Nirwana was nog van hem, hij was in leven, en als hij snel was vergrootte hij de kans dat het zo bleef. Tot hij toe was aan de hachelijke weg terug naar hun kraakpand.

Hij begon te rennen.

Om bijna tegen een Kortwieker en een agent van de stadspolitie op te knallen, die vanuit een zijstraat verschenen. Zijn ademhaling stokte.

Twee rollen papieren noordeuro's wisselden van Kortwiekershand naar Stapohand.

Uwen draaide zich onmiddellijk om.

'Hé, stinkjunk. Waar ga jij zo snel naar toe?' Een rauwe stem, schor, weggemoffeld achter het ademmasker van een diensthelm.

Hij liep door.

'Stadspolitie! Blijf staan, strontslikker.' De agent weer.

Het lukte Uwen niet om naar adem te happen of de moed op te brengen om achter zich te kijken. Met trillende benen bleef hij stilstaan.

'Smerig onderkruipfel,' vervolgde de stadssmeris. 'Je houdt voortaan direct halt als een wetsdienaar je dat opdraagt.' De man trok hem aan een schouder, Uwen draaide mee.

Meer dan een rozige veeg die op hem afkwam zag hij niet in de tel voordat een vuist hem raakte. Hij liet zich op zijn knieën vallen, gezicht naar de grond.

'Ken ik jou niet ergens van?' De Kortwieker.

Uwen keek de kerel gediensig aan. Het bendelid was een jongeman van ongeveer zijn leeftijd, beter gevoed, minder gesloopt door de Nirwana. Zijn kin, neus en mond waren verborgen achter een kapje dat tegen fijnstof beschermde. Daarvan kleurde de waarschuwingsstrip geel. Zijn ogen waren donker en stonden dicht bij elkaar, onder een zwaar stel wenkbrauwen.

Een tag ontsierde zijn voorhoofd, de tag die alle Kortwiekersvoorhoofden ontsierde. Het gekerfde symbool stelde een gestileerde vogel met gespreide vleugels voor, een verwijzing naar een leider van net na de val van de monarchie, wiens idealistische pad ze trots volgden.

Uwen bespote hun denkbeeld, het was belachelijk voor een tijdperk waarin de buitenlanders die zij hekelden, Stad Holland meden als de pest en hun heil liever in het vrije, welvarende Oost Europa zochten. Maar niemand stak de draak met Kortwiekers en overleefde dat. Dus onderdrukte hij snel al zijn gezichtsuitdrukkingen, bang dat een ervan per ongeluk zijn ware en levensbedreigende mening zou verklikken.

Het litteken van de man die voor hem stond glansde in het valse licht van de marktverlichting. De wond was al tijden geleden genezen, wat erop duidde dat deze Kortwieker mogelijk een van de benedeiders was. Waarschijnlijk hoorde hij bij een groep die een ander deel van het arrondissement exploiteerde. Uwen zag hem zelden in deze buurt en als hij hem of andere Kortwiekers zag, liep hij meteen de andere kant uit.

'Jij bent die makker van Ronnie. Ronnie Brecht,' zei de angstzaaier.

Uwen bewoog geen spier. Kortwiekers onthielden geen namen van junks. Als ze het wel deden, dan werd het voor degene die ze zochten en ook voor zijn of haar vrienden, tijd om zich grote zorgen te maken. Hij vloekte inwendig. Ronnie, zijn maat, makker, zelfzuchtige klootzak. Gelukkig legde hij bijna het loodje.

'Ik zie jullie vaak samen,' gromde de Kortwieker. 'Waar kan ik hem vinden? Ik krijg nog aardig wat geld van die mislukking.'

Uwen slikte. De transpiratieplekken onder zijn armen en op zijn hals voelden warmer, door een aanvoer van vers zweet. Hij verdoemde Ronnie naar de hel. En hij vervloekte zichzelf, hij had al veel eerder zijn eigen weg moeten gaan.

De Stapo-agent ging naast het bendelid staan. Hij fluisterde, alleen voor het gehoor van de Kortwieker bedoeld. Die schudde zijn hoofd.

'Waar kan ik Ronnie vinden, stuk ongedierte?' Een tweede stomp volgde, ditmaal van de Kortwieker.

Uwen twijfelde. Hun adres lag op het puntje van zijn tong, klaar om uitgesproken te worden. Het zou hem veel pijn besparen. Maar Ronnie was niet alleen thuis. De Kortwiekers zouden in Dara zeker een winstgevend hoertje herkennen en haar ongetwijfeld heel graag een baan in hun bordelen

opdringen. 'Ik heb hem in geen tijden meer gezien,' stamelde hij, met het adres nog steeds vooraan in zijn mond. 'Hij en ik hebben ruzie. De zak kon zijn tengels niet van mijn Nirwana af houden.'

'En dat hoertje van hem?' De Stapo-agent keek verlek-kerd uit zijn ogen. 'Ik heb dat straatsnolletje al een paar keer betrap- t op het bezit van N.R. One. Is ze nog beschikbaar?' Hij lachte hardop. 'Ik bedoel, beweegt ze en kan ze haar benen spreiden?' De zak legde een hand op de rechterschouder van zijn metgezel. 'Dat mokkel neuk ik zelfs als ze hersendood is.' Hij lachte harder.

De Kortwieker grinnikte.

Uwen hield zijn zenuwen in bedwang. De wil om het adres te geven flakkerde op terwijl de wil om Dara voor zichzelf te houden langzaam vervloog. 'Ze zijn samen weggegaan,' antwoordde hij voorzichtig. 'Ik zou echt niet weten waar ze uithangen.'

De smeris fluisterde de Kortwieker weer iets in.

'Mijn goede vriend hier,' de bendeleider wees naar de corrupte diender, 'heeft wel interesse in jou. Hij heeft echter liever dat sletje, dus als je zegt waar hij haar en haar pooier kan vinden ...'

'Ik ben geen flikker, junk,' viel de agent hem in de rede. 'Je reet is veilig voor me. Maar een mond is een mond. En jij lijkt me ruimschoots ervaring te hebben.' Hij boog, zodat hij met een zachtere stem verstaanbaar was. 'Heb je rommel bij je? Ik vind het geil als hoeren die lamme blik in hun ogen hebben.' De smeerlap ritste zijn broek al open.

Uwen bekeek zijn handen. Hij bekeek altijd de handen van degenen die hem gingen misbruiken, zij het onopvallend. Zwarte nagelranden duiden op een matige hygiëne.

Deze kerel had zijn handen klaarblijkelijk al in geen dagen gewassen. De geur die van zijn uniform afsloeg nodigde even- min uit om aan zijn geslachtsdeel te gaan lurken. De stank deed hem denken aan een vochtige kelder waar ratten hun laatste rustplaats vonden.

God, wat lokte de roes van de Nirwana ineens en hoe onge- looflijk veel verstandiger leek het om de belagers hun zin te geven. 'Ik, ik kan naar ze zoeken en wanneer ik ze vind, zoek

ik u, mijnheer.' Het was een zwakke verdediging, de beste die hij op dit hachelijke moment kon verzinnen om de belangstelling voor zijn lichaam af te leiden, en van zijn capsule N.R. One. Als deze uitvlucht faalde moest hij Ronnie wel verraden en Dara opgeven.

De Kortwieker sleurde hem aan zijn kraag omhoog. De kerel staarde hem recht in zijn ogen, onderzoekend. Uwen trok een gezicht waarvan hij hoopte dat het zijn gebrek aan kennis geloofwaardig maakte.

Het bendelid liet hem los. 'We pesten je een beetje, riool-konijn.' Hij lachte en stootte de diender aan. 'Ik weet dat Ronnies sletje gewild is. We snorren wel een klant van haar op. Haar vaste clientèle weet vast waar ze haar zaken doet. En dan vinden we Ronnie ook.'

Uwen stamelde een nederig excuus. De smeris trapte hem tegen de grond. Hij viel met zijn gezicht in de modder.

Hij hield het daar tot hij hun voetstappen niet meer hoorde.

Passerende voetgangers staarden hem aan, de vrouwen giechelend, de mannen scheldend omdat hij in de weg lag. Hij veegde zijn gezicht schoon en stond op.

Twee Stapo-agenten sloten de deuren naar de gaarkeukens. Een van hun collega's maakte de rijen hongerige daklozen met slagen van zijn wapenstok duidelijk dat de keukens dicht bleven en dat ze op moesten rotten. De zwervers vertrokken klagend, wrijvend over hun beurs geslagen armen en benen.

Uwen keek van een afstand toe en wachtte.

De smerissen stapten in hun dienstwagens.

Toen de damp uit de uitlaten van hun verouderde, dieselverbrandende vehikels was opgetrokken, waagde hij het naar de gesloten deuren te lopen en aan te kloppen. Het stalen luik schoof open.

'We zijn dicht,' zei de kerel die het opende. Hij wilde het luik weer sluiten.

Uwen hield het tegen.

De man vloekte zacht.

'Ik ben blij met alles wat eetbaar is,' bedelde Uwen.

De kerel keek hem aandachtiger aan. 'Oh, ben jij het. Het

is goed, Uwen. Ik zal iets voor je halen.' Pauze. 'Herken je mij niet?' De man trok het ademmasker van zijn gezicht. 'Van de Raadsheersteeg.'

Een van zijn klanten. Uwen zocht pijlsnel naar een herinnering. Deze kerel klonk vriendelijk, in tegenstelling tot de meeste van zijn andere klanten. Zij noemden hem Geil Ding, Lekkere Pijpslet, Zuignapje, of erger. Nooit noemde iemand hem bij zijn naam. Behalve een. Die man had hem zelfs een vast onderkomen aangeboden, bij hem in huis, met de belofte dat hij nooit meer honger zou hebben en altijd over genoeg Nirwana zou beschikken. De belofte wekte wantrouwen en hij had er niet op gereageerd. Hij was te bang geweest om erop in te gaan, jonge mensen verdwenen te vaak spoorloos. Soms vond men lichaamsdelen in de donkerste stegen van het Laatste Arrondissement. Hoofden, handen of voeten zaten er nooit bij.

'Hoe is het met Ronnie en Dara?' De kerel had een prettige stem.

'Zoals het gewoonlijk gaat,' antwoordde hij. 'Ik heb over uw aanbod nagedacht.'

'Dat was drie maanden geleden, jongen. Je had het toen moeten aannemen.' De vent trok een teleurgesteld gezicht, met een schrale glimlach. 'Jouw plaats is door iemand anders ingenomen. Ik kan je alleen helpen met wat voedsel.'

Uwen knikte bedeesd.

Zijn klant schoof het luik dicht. 'Ik kom zo terug,' riep hij, waarna stilte.

Uwens gedachten dwaalden opnieuw af naar de gemiste kans, met onzekere spijt dat hij niet meteen ja had gezegd. Die betwijfelde wroeging mengde zich met de gedachte aan de meningen die rondgingen over de gevonden lichaamsdelen. Degenen die een psychopaat verdachten en zochten, legden zichzelf een onmogelijke taak op in een stadsdeel waar het merendeel van de bevolking uit psychopaten bestond. De eerste stukken lijk werden trouwens al tien jaar geleden aangetroffen, niemand overleefde zolang in het Laatste Arrondissement. Er moesten meerdere daders rondlopen. Ongehinderd, omdat ze onbekend bleven.

Gestommel aan de andere kant van de deur, het luik schoof

open. De man zette een doos met voedselproducten neer. 'Ik weet het goed met je gemaakt, Uwen,' zei hij zacht. 'Je bent een lieve knul.' Hij legde een visitekaartje op de balie en schoof het naar voren. 'Ga naar dit adres. Neem Ronnie en Dara mee. Jullie kunnen er werk vinden.'

Uwen bedankte hem.

'Het is geen moeite, Uwen,' zei de kerel. 'Ik doe het graag voor je. Het is eenvoudig, maar goed werk. Jullie zullen het er beter hebben dan op straat.'

Het gesprek begon steeds meer op een reddingspoging van een christelijke groepering te lijken, om zijn zielenheil te redden, waar hij niet op zat te wachten. 'Ik zal het er met hen over hebben,' beloofde hij. Hij stopte het kaartje in zijn zak en greep de doos met etenswaren. 'Dank u. De volgende keer dat u de Raadsheersteeg bezoekt mag u voor niks.'

De man reageerde met een onbestemd lachje. Hij schoof het luik dicht.

Uwen draaide zich om. Nu hij een doos met voedsel bij zich had werd de tocht een stuk riskanter. Vluchtig keek hij in de doos. Verlepte andijvie, winterpeen. Drie blikken hondenvoer. Het water liep in zijn mond. Drie blikken. Vlees, of iets dat naar echt vlees smaakte. Honden zagen er in elk geval geen been in.

Verder zat er een pak droge kaakjes in de doos. Voor Ronnie. Iets anders kon hij niet verteren.

Hij versnelde zijn pas. Een blikje hondenvoer en een flinke bospeen reserveerde hij voor Dara, waarmee hij haar dankbaarheid en vertrouwen wilde winnen.

Hij bereikte het donkerste gedeelte van de weg naar huis. Zijn korte duurgeheugen joeg hem angst aan, herinneringen aan de lichaamsdelen die in het getto gevonden waren.

De verschoten kleuren van de krotten om hem heen, de gezichten van zwervers en junks die bezopen of in de roes van Nirwana of andere drugs bij hun vuurtjes rondrentelden en vochten om elkaars bezit; alles leek valser, smeriger dan gewoonlijk. Dreigender. Een putlucht plakte in zijn neusholte. Stank die het getto dag en nacht kenmerkte en die hem niet noemenswaardig ergerde, wanneer de zegeningen van N.R. One hem beïnvloedden.

'Godver.' Paniek. De rauwere werkelijkheid kwam bovendrijven. Nirwana, hij moest snel een dosis snuiven, voordat de ontwenningverschijnselen verergerden.

Hij rende de laatste tien meter naar hun kraakpand.

De voordeur lag naast de gevel.

Een hoge stem: 'Uwen.' Dara.

Ze stond in een portiek tegenover hun bouwval en wenkte hem. Het meisje wees met een bevende vinger naar de bovenste etage van hun pand. Daar schreeuwde iemand, ijselijk. Uwen aarzelde niet en zocht zijn heil in de schaduwen van de portiek.

Een nieuwe kreet, een uitgegild nee.

Uwen keek omhoog. 'Wat gebeurt daar?' vroeg hij. Zijn hart klopte in zijn keel, zenuwen sloegen op hol, door zijn vermoeden.

'Iemand zocht Ronnie. Ik kon net op tijd via de brandtrap wegkomen. Hij was te zwak, die kerels vonden hem.' Dara slikte. 'Kortwiekers.'

Hij vloekte hardop. Binnensmonds schold hij zichzelf uit terwijl hij naar de doos met voedsel starde en besefte hoeveel geluk hij had. Hij dankte Dara's reactievermogen, ze was veilig, ongerept. Voor Ronnie was er geen hoop, of het moest hoop zijn dat hij niet te lang hoefde te lijden.

Boven klonken hardere gillen, overgaand in Ronnies jammerende stem. Hij bedelde luidkeels om zijn leven. Iemand antwoordde hem met een bulderend gelach. De verlopen junk schreeuwde daarna Dara's naam uit en verraadde dat zij Nirwana had.